

Владика Јован служио Литургију и помен схиархимандриту Јовану (Маричићу) у манастиру Тресије

У суботу, 6. фебруара, када Црква молитвено прославља Преподобну Ксенију Римљанку и Светог мученика Вавилу, Његово Преосвештенство Епископ шумадијски г. Јован служио је свету заупокојену Литургију у манастиру Светих архангела Михаила и Гаврила – Тресије на Космају.

Саслуживали су игуман манастира Пиносаве јеромонах Петар (Драгојловић), игуман манастира Ћелије код Лазаревца јеромонах Доситеј (Радивојевић), протонамесници Горан Лукић и Марко Стевановић, јерођакони Јован (Прокин) и Василије (Старовлах) и ђакон Филип Јовановић.

Након читања јеванђелског зачала, Преосвећени Владика је беседио: -Човек је моћан и силан онолико колико носи Бога у себи, односно онолико колика је његова вера у Бога. Јер без Бога човек је слабић, немоћан је, човек је губитник. И често такав човек не жели да призна да је слаб, да је немоћан, већ је убеђен да је моћан и снажан, и у таквом човеку произилази једна потреба да се доказује, да се показује, да себе представља бољим него што јесте, да се пред људима показује вреднијим него што јесте. И на таквог човека се односе речи при крају овог Јеванђеља које смо чули како је Господ рекао фарисејима: Ви сте они који се правите праведни пред људима, али Бог зна срца ваша; јер што је у људима високо, гадост је пред Богом (Лк16,15).

-И заиста, човек се некако стално отима да буде вишљи него што је јесте, да

буде примећенији него што јесте, и све то чини зато што га управо гордост и сујета гоне како би сакрио своју слабост и неспособност. Такав човек је стално немиран и ожалашћен је ако у очима људи није представљен као нешто што вреди. Због тога се намеће како би га људи приметили, а то показује да је њему стало само до људи, а не и до Бога. Када би таквом човеку стало до људи онда би се он у смирењу своме за људе молио Богу, у супротном он показује гордост и сујету и на другим људима. Човек је заправо најнесигурнији онда када се узда у своје моћи. Јер уздати се у своје моћи, у било ком виду, јесте пролазно, слабо и крхко. Зато је речено да слаб човек тражи кривца у другоме, а снажан човек тражи Бога. А снажан човек је онај који живи по Богу и са Богом. Човек без Бога је ништа, али са Богом је сила, са Богом је моћ, јер он од Бога прима силу Божију, зато је Господ и рекао апостолима и сваком хришћанину, сваком крштеном човеку: Ево дајем вам власт да стајете на змије и скорпије и на сву силу вражију, и ништа вам неће naudити (Лк 10,19). У свему томе, човеку је потребна вера, али му је потребно и да схвати речи Христове из Светог Јеванђеља: Без мене не можете ништа чинити (Јв 15,5), односно не може човек ништа добро чинити, ништа оно од чега би он сам, али и други око њега видели духовну корист, истака је владика Јован и наставио:

-Ничије речи, ниједног човека, од постања света овога, нису одмереније од речи Христових, јер реч Његова садржи у себи Божанство, Његова реч чини чуда, што и видимо у првим страницама Светог Писма где се каже: И рече Бог да буде светлост", потом свод посред воде, видела велика на своду небеском,... (Пост 1, 3-29). И све то бива, и реч је Његова моћна и ту реч треба да прихватамо као самога Бога, а то значи да прихватамо Јеванђеље и да живимо Јеванђељем. Јер никао добро не можемо учинити без Христа и мимо Христа, не можемо никако добро учинити ван Христа, зато што је Он, по речима светих Отаца, Власник, Давалац и Надахнитељ свакога добра. Никакво зло не стоји у Богу, али и никако добро не стоји ван Бога. Господ нам у светом Јеванђељу говори да је он чокот, а ми смо лозе. Уколико лоза није на чокоту она се суши и у огањ баца. Тако и човек уколико није накалемљен на Бога он постаје дивљак. Као што и дрво у шуми које ако не окалемимо остаје дивље. Зато морамо знати који калем да применимо на себе, а то је калем наш Господ Исус Христос, јер сви други калем не доносе плодове бар оне укусне, већ само оне неукусне од којих нам се од киселине очи затварају и усне скупљају. Због тога је слатко само оно што је од Бога, и као такво слађе је од меда. Па када од Господа добијемо неко искушење или неку невољу, требамо то прихватити као сласт, јер ћемо онда из тога изаћи као победιοци. И заиста, човек када отпада од Бога он сам себе осуђује и у огањ баца. Без

Бога је човек неродна биљка и човек сам по себи не располаже никаквим силама које би му осигурале да постене неко трајније биће, а камоли ли вечно биће – бесмртно биће.

-Све што човека диже до боголикости висина то је његов живот у Богу и његов живот по Богу. Човек без Христа је као лоза без чокота. Због тога је потребно да налевамо себе Богом и оним што је Божанско, Црквом, Светим Тајнама и светим врлинама, јер у супротном осушићемо се као што се биљка суши уколико се не налива. Све ово говорим како бих све нас подсетио на један предиван лик човека, монаха, који је овде у овој светињи живео пуних 70 година, а то је наш предивни старац, отац Јован. Ето, он је у овом свештеном манастиру узрастао, уграђивао себе у ову светињу и налегао себе Духом Светим. Он је био угуман ове свете обитељи, коме данас, овом Божанственом Литургијом ми чинимо спомен. Он је овде падао, али и устајао. Знао је да када човек пада да треба да појача веру у себи, веру у Бога, а када ојача да се не погорди. Падао је под теретом свога крста животнога, падао је под теретом свога народа, падао је под теретом ове светиње, али се подизао и обнављао као што је и светиња ова била подизана и обнављана. Било је времена када се отац Јован Духом Светим осећао јаким, а то је било управо онда када је виђао народ Божји да долази на свету Литургију. Био свестан своје слабости, али и свемоћи Божје. Зато је, овај диван старац, толико деценија вапио Господу и тражио помоћ. Није се уздао у себе и знање своје, већ вапио Господу, не само за своје спасење, него за спасење свакога човека који је долазио у ову светињу. Вапио је, молио, тражио помоћ од Господа и Светих архангела којима је и посвећена ова светиња, да чувају род наш. Потражимо и ми помоћ од Бога у овај дан ове свете Литургије коју служимо за спомен, потражимо и молимо се Богу за своје спасење, али и за спасење душе оца Јована, да би га својим молитвама задужили да се и он моли за нас, јер нас једино молитва чува од заборава, закључио је Епископ Јован.

После заамвоне молитве, Преосвећени Владика је код гроба оца Јована одслужио парастос, а присутни су се речима усрдне молитве помолили Господу за душу драгог оца Јована.

spc.rs